

๑๕๗

องค์หญิง ชาเขียว

滿級綠茶 穿成小可憐

春刀寒 บุณตาหาน เวียน

เทียนซี แพล

子豪 จื่อฮาว วาด

 ความรัก
คือความหวาน

เทียนชิง
แปล

องค์หญิงชาเขียว 1
满级绿茶穿成小可怜

อม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอณู

Published originally under the title of 《满级绿茶穿成小可怜》(Man Ji Lu Cha Chuan Cheng Xiao Ke Lian)
Author © 春刀寒 (Chun Dao Han)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Company Limited
Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8169-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภาค • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ จินดารัตน์ ชรรมรรณวีย์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรวิมลลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก กันติศา เพชรพรหมรักษ์
ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล • คอมพิวเตอร์ รัชฎาภา ศรพรหมฉาย
พิสูจน์อักษร ปิณณิกา, รจนา เขียนแดง

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะ คุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน ครั้งนี้สำนักพิมพ์อรุณ
มาพร้อมกับนิยายเรื่องใหม่ 3 เล่มจบ ผลงานของขุนเตาหวาน นักเขียน
ที่นักอ่านชาวไทยรอคอยและเคยมีผลงานมาแล้วหลายเล่ม เรื่องนี้
ก็ยังคงรันตีความหวานโรแมนติกและความสนุกจนวางไม่ลงเช่นเคยค่ะ
แต่ที่พิเศษยิ่งกว่าคือองค์หญิงชาเขียว เป็นผลงานเขียนแนวโบราณ
เรื่องแรกและเรื่องเดียวในตอนนั้นของขุนเตาหวานด้วยค่ะ

‘หลินเพยลู่’ สาวรูปสวยรวยทรัพย์แต่ขาดความอบอุ่นจาก
ครอบครัว ได้ฉายาว่าชาเขียวเพราะภายนอกใสซื่อแต่ภายในกลับ
เต็มไปด้วยเล่ห์เพทุบาย ทำให้ทุกอย่างเพื่อสนองความต้องการของ
ตัวเอง จนวันเกิดอายุยี่สิบเจ็ดปี กรรมก็ตามสนอง นางประสบอุบัติเหตุ
รถชนจนตกหน้าผา ในเลี้ยววินาทีสุดท้ายของชีวิต หลินเพยลู่
สาบานว่าหากมีชาติหน้า นางจะเป็นคนดี

และแล้วสวรรค์ก็เมตตา ให้นางได้มีชีวิตอีกครั้งจริงๆ แต่ชาตินี้
นางกลับมาเข้าร่างขององค์หญิงน้อยในวังหลังซึ่งไม่เป็นที่โปรดปราน
ข้ายังมีพี่ชายเป็นองค์ชายสมองค์ที่บ ทั้งนางและมารดา รวมถึงพี่ชาย
ล้วนถูกข่มเหงรังแก ชีวิตเหมือนยืนบนคมดาบ

หลินเพ็ญที่ตั้งปณิธานว่าจะเป็นคนดี เมื่อเจอสถานการณ์เช่นนี้
แน่นอนว่านางต้องลุกขึ้นสู้ คนดีอะไรเอาไว้ทีหลัง นางต้องพาตัวเอง
และคนในตำหนักให้รอดก่อน

มารวมล้นไปกับการใช้พลังความน่ารักเกินร้อยของซาเซียวตัวแม่
ในร่างองค์หญิงน้อยวัยห้าขวบ เอาตัวรอดท่ามกลางสงครามนางใน
อันดุเดือดไปพร้อมกันนะคะ รับรองว่าทุกคนจะตกหลุมรักเจ้าถั่วน้อย
จนหาทางขึ้นไม่เจอแน่นอนค่ะ

อรณ

1

หลินเฟยลู่ตายในคืนวันเกิดปีที่ยี่สิบเจ็ด

วันเกิดปีที่แล้วเธอยังจัดปาร์ตี้ที่คฤหาสน์ริมทะเล สุดเหวี่ยงกับเพื่อนสามมะเลเทเมายันฟ้าสว่าง แม้แต่ของขวัญของพ่อแม่ยังส่งไปที่นั่นล่องหน้า

แต่ว่าครั้งนี้เธอโชคไม่ดีกระเพาะอาหารอักเสบกำเริบ ตอนเช้าไปรับยาที่โรงพยาบาลเสร็จแล้วก็กลับมายังตึกสูงใจกลางเมืองนอนหลับในห้องไปหนึ่งวันเต็ม

ตกเย็นก็ถูกปลุกด้วยเสียงในห้องรับแขกจนตื่น

หลังจากพ่อแม่ของเธอเลิกรักกันก็ต่างคนต่างอยู่ แต่บ้านใจกลางเมืองหลังนี้ทั้งสองคนเป็นเจ้าของร่วมกัน ปล่อยว่างมานาน ตอนที่หลินเฟยลู่กุมท้องเดินออกมาก็มองเห็นแม่ผู้แต่งตัวทันสมัยกำลังเกลือกกลิ้งอยู่บนโซฟากับเด็กหนุ่มคนหนึ่ง

หลินเฟยลู่ตกตะลึงอยู่สองวินาที ก่อนหมุนตัวกลับเข้าห้องนอนไปเปลี่ยนเสื้อผ้า จากนั้นก็ฉลักประตูออกไป

เมื่อไปถึงโรงรถคุณนายหลินก็โทรศัพท์มาถามเธอ “ทำไมลูกอยู่ที่นั่นล่ะ ไม่ได้จัดปาร์ตี้เหรอ”

หลินเฟยลู่เปิดประตูรถลัมโบร์กินี ไม่ตอบแต่ถามกลับ “พ่อแม่

หย่ากันแล้วหรือ”

คุณนายหลินตอบ “ยัง”

เธอหัวเราะ “ไม่รู้พ่อกับแม่ทำแบบนี้ไปทำไม” ปลายสายยังคิดจะพูดอะไรต่อ แต่เธอกลับพูดเสริมไปอีกหลายประโยคขัดไว้ก่อน “แม่ไปทำอะไรต่อเถอะ สบายใจได้ หนูไม่บอกพ่อหรอก”

ก็เหมือนก่อนหน้านี้ไม่นานที่เธอบังเอิญเห็นพ่อหัวคนกลับคฤหาสน์ เธอก็ไม่ได้บอกแม่เช่นเดียวกัน

ตั้งแต่เธอยังเล็ก สามิภรรยาคุณี้ก็แยกกันอยู่แล้ว หลายปีมานี้สิ่งที่ควรเห็นหรือไม่ควรเห็นเธอเจอมาเยอะ นอกจากความสะอิดสะเอียนก็ไม่มีความรู้สึกอื่นอีก

ตอนที่กำลังจะวางสาย ปลายสายก็พูดราวกับนึกขึ้นได้ “เสียรู้สึกขสันต์วันเกิด”

หลินเพยลู่สตาร์ตรถ “ขอบคุณค่ะ”

ขณะรถยนต์เคลื่อนไปบนถนนเรียบชายฝั่งทะเล โทรศัพท์ก็ดังขึ้นอีกครั้ง เป็นเพื่อนสาวจอมปลอมโทรเข้ามา ตะโกนเสียงดังโวยวาย “ในที่สุดก็รับโทรศัพท์ที่ได้สักทีนะ พวกฉันอยู่ที่ DC เธอจะมาไหม” พูดจบก็กดเสียงต่ำ น้ำเสียงตื่นเต้นเล็กน้อย “เชิญเธอมาก็มา บอกว่าอยากขอโทษเธอเรื่องแฟนเราครั้งก่อน! อ้อ ไม่ใช่สิ เป็นแฟนเก่าแล้วใครใช้ให้นางสาวตากาแฟใส่เธอละ สมน้ำหน้า!”

กระเพาะเธอเริ่มปวดอีกครั้ง มือหนึ่งกุมท้อง มือหนึ่งจับพวงมาลัย น้ำเสียงอ่อนแรง “ฉันไม่ไป พวกเธอสนุกกันเลย”

เพื่อนจอมปลอมถามด้วยความตกใจ “แล้วเชิญเธอจะทำไมล่ะ”

หลินเพยลู่กล่าวกลั้วหัวเราะ “เขาจะทำไมเกี่ยวอะไรกับฉัน”

ฝ่ายตรงข้ามอ้าอึ้ง “เขาเลิกกับแฟนก็เพราะเธอนะ”

น้ำเสียงเธอไม่ใสใจ “ฉันไม่ได้บอกให้เขาเลิกซะหน่อย ไม่ได้ทำอะไรสักอย่าง”

ปลายสายนิ่งเงียบ

ในกระเพาะปวดแปลบอีกระลอก หลินเพยลู่เจ็บปวดจนตัวย่นมือไปกดวางสายโทรศัพท์ ข้างหน้าพลันมีเสียงรถเบรกดังสวบแก้วหู รถบรรทุกคันใหญ่ไถลเข้ามาด้วยความเร็วเต็มกำลัง

หลินเพยลู่หมุนพวงมาลัยในฉับพลัน หน้ารถชนราวกันเหล็ก ก่อนจะพุ่งจากหน้าผาริมทะเลลงไปยังข้างล่าง

ไม่กี่วินาทีนั้นกลางอากาศ ฟาดินหมุนตกลง

ภายในใจหลินเพยลู่คาดไม่ถึงว่าสงบนิ่งอย่างยิ่ง ในสมองมีเพียงความคิดเดียว

ทำเรื่องชั่วมาเยอะย่อมต้องชดใช้กรรม ชาตินี้เธอจะต้องเป็นคนดีให้ได้

ทว่าไม่คิดว่าชาตินี้จะมาเร็วถึงเพียงนี้ รู้สึกเหมือนนอนหลับไปหนึ่งตื่น ยามลืมตาอีกครั้งเธอก็มีชีวิตขึ้นมาแล้ว

หลินเพยลู่ชะงักกันไปสามวินาที ยกแขนเล็กๆ ของตนเองขึ้นมาดูพักหนึ่ง จากนั้นจึงหันไปมองด้านข้าง

ข้างเตี้ยมีสตรีสวมเครื่องแต่งกายในวัง เครื่องหน้าทั้งห้างดงามอย่างยิ่ง ทว่าสีหน้ากลับซีดเซียวขาวเผือด ทั้งร่างแผ่กลืนอายุป่วยไข้ กระเสาะกระแสะออกมา กำลังถือผ้าไหมผืนหนึ่งเย็บปักอยู่

หลินเพยลู่ยังคงพิศดูอยู่เงิบๆ กระทั่งหน้าประตูมีนางกำนัลผู้หนึ่งเดินเข้ามา “พระนาง เอาจากลับมาแล้วพะคะ”

สตรีนางนั้นลุกขึ้นยืน “หมอลวงเล่า”

“วันนี้ลืมเหยเหริน¹ คลอดบุตร เหล่าหมอหลวงล้วนได้รับคำสั่งให้ไปรับใช้ บ่าวแจ้งอาการป่วยขององค์หญิงกับเจ้าพนักงานในสำนักหมอหลวงแล้ว นี่เป็นเทียบยาที่เจ้าพนักงานจัดให้องค์หญิงเพคะ”

สตรีนางนั้นดึงผ้าไหมในมือแน่น จนผ่านไปครู่ใหญ่ก็คล้ายยอมรับชะตา “ช่างเถิดๆ ไปต้มยาแล้วทำข้าวต้มกับกับข้าวรสอ่อนมา”

หลังนางกำนัลรับคำสั่งออกไป สตรีนางนั้นก็หมุนตัวมาเห็นว่าแม่นางน้อยบนเตียงตื่นแล้ว กำลังลืมตาดำล้นเป็นประกายพิศมลองรอบด้าน จึงรีบวางผ้าไหมแล้วก้มลงข้างเตียงอุ้มนางขึ้นมา

หลินเฟยลู่รู้สึกเพียงร่างกายเบาโหวง กลิ่นหอมอ่อนจางอันอบอุ้มนบนร่างสตรีนางนั้นโชยเข้าจมูก ร่างกายเล็กๆ ที่ผอมแห้งของตนถูกนางกอดไว้ในอ้อมอก ช่วงขณะนั้นเต็มไปด้วยความรู้สึกเหมือนไม่ใช่เรื่องจริง

“ลู่อูเออร์เด็กดี ยังมีตรงไหนไม่สบายหรือไม่”

หลินเฟยลู่ส่ายหน้าอย่างสะลึมสะลือ สตรีนางนั้นอุ้มนางเดินออกไปข้างนอก ในลานมีนางกำนัลผู้หนึ่งกำลังเก็บเกสรดอกไม้ อยู่ใต้ต้นกุ้ยฮวา² สตรีนางนั้นเอ่ย “รอลู่อูเออร์หายดีแล้ว แม่จะทำขนมกุ้ยฮวาที่เจ้าชอบให้กินดีหรือไม่”

เมื่อทัศนวิสัยเปิดกว้าง สิ่งเข้าสู่ศรัทธาของสายตาคือกำแพงแดงกระเบื้องดำ ลานเรือนโถ๊ะหิน เติงชายเชิดสูงอยู่ลิบๆ หอสสูงเสียดดารา หน้าประตูลานเป็นฉากหินสลักรูปไม้เขียวพุ่มดวงเดือน

¹ ตำแหน่งสนมชั้นสูงในจักรพรรดิ เรียงลำดับยศศักดิ์จากสูงไปต่ำ ได้แก่ เจียอวี เหมยเหริน และไฉเหริน

² เรียกอีกชื่อว่าต้นหอมหมื่นลี้ เป็นไม้มงคลของจีน มีกลิ่นหอมกระจายไปไกล ดอกสีขาว เหลือง ส้ม สามารถทำเป็นชา ขนมหวาน หรือสกัดทำยารักษาโรคได้

ภายในลานจัดวางโต๊ะหินเก้าอี้หินสองสามตัว ตรงมุมทั้งสองข้างมี
โถงน้ำกระเบื้องเคลือบขนาดใหญ่ ตัวเรือนมีสีทอง ต้นไม้บางตา
เป็นลานเรือนที่งดงามเรียบง่ายแบบโบราณ ไม่หรูหรา ทั้งยังดูคล้าย
เจียบเหงา

หลินเพยลูหันหน้ามองสตรีนางนั้น แม้ในสถานการณ์เช่นยามนี้
นางก็ยังคงสงบอารมณ์ เอ่ยปากถาม “ข้าเป็นอะไรไป”

เสียงเด็กน้อยที่ทั้งนุ่มทั้งหวานใสละมุน

สตรีนางนั้นยิ้มกล่าวเสียงเบา “เมื่อเช้าลูเออร์ไปเล่นที่หอหลินลิ่ง
แล้วก้าวพลาดตกน้ำจนเป็นไข้ลมหนาว แต่ไม่เป็นไรนะ อีกประเดี๋ยว
ดื่มน้ำก็หายแล้ว”

หลินเพยลูก็ดลัน เจ็บ

ไม่นานนักนางกำนัลก็ยกยาถ้วยหนึ่งเข้ามา สตรีนางนั้น
ป้อนนางดื่มน้ำแล้วก็ป้อนผลไม้เชื่อมหวานๆ หนึ่งชิ้นเข้าปาก นางกำนัล
ยิ้มกล่าวอยู่ข้างๆ “องค์หญิงเป็นเด็กดีจริงๆ เพคะ ดื่มน้ำก็ไม่ร้อง
สักรคำ”

หลินเพยลูรู้สึกปวดหัว เอ่ยเสียงต่ำ “ข้าอยากนอน”

สตรีนางนั้นหอมแก้มนาง แล้วอุ้มกลับขึ้นเตียง หลินเพยลู
หลับตา ได้ยินสตรีนางนั้นออกคำสั่ง “พรุ่งนี้เจ้าส่งกำไลหยกคู่นี้
ให้สี่หม่ายเหริน แสดงความยินดีที่นางคลอดบุตร บอกว่าข้าร่างกาย
เจ็บป่วย เกรงว่าจะไม่ดีต่อหม่ายเหริน จึงมิขอไปเยี่ยมเยียน”

“ป่าวทราบแล้วเพคะ”

พบเจอสถานการณ์เช่นยามนี้ ต่อให้หลินเพยลูจะโง่กว่านี้
ก็คิดได้แล้ว

ชั่วขณะนั้นพลันหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออกเล็กน้อย

ทว่าแต่ไหนแต่ไรความสามารถในการปรับตัวของนางก็แข็งแกร่งมาก หลังดื่มยาเสริมจนนอนหลับหนึ่งคืนก็ยอมรับความเป็นจริงนี้ได้ทั้งหมดแล้ว ช่วงเวลาที่นอนหลับ ความทรงจำในอดีตของเด็กหญิงตัวน้อยก็เข้ามาในสมองนาง

เด็กหญิงตัวน้อยอายุห้าขวบ รู้เรื่องไม่มากนัก

รู้เพียงที่แห่งนี้คือราชวงศ์ต้าหลิน ท่านแม่คือหลานก๊วยเหริน³ นางมีพี่ชายคนหนึ่งโตกว่าตนสองปี นามว่าหลินจางหยวน พี่ชายต่างจากคนทั่วไป คนอื่นต่างเรียกเขาหลังว่าเด็กโง่

นางคือองค์หญิงห้าแห่งราชวงศ์ต้าหลิน แต่จำนวนครั้งที่เคยเห็นเสด็จพ่อสามารถนับนิ้วได้

พูดอีกอย่างก็คือท่านแม่นางไม่ได้รับความโปรดปราน นางเองก็ไม่ได้ได้รับความโปรดปราน

เมื่อวานนางเล่นว่าอยู่ข้างนอก ว่าวสายขาดตกลงไปยังหอหลินสิง ยามเด็กหญิงน้อยวิ่งตามไปเก็บว่าวก็น้ององค์หญิงสามหลินซี

อันที่จริงหลินซีไม่ได้ชอบว่าวที่ขาดวินั้นของนาง แต่ชอบรังแกนางจึงแย่งว่าวไป ขณะที่ทั้งสองย้อยุดกัน เด็กหญิงน้อยก็ถูกหลินซีผลักตกน้ำ หลังช่วยขึ้นมาก็เป็นไข้สลับไสลมาโดยตลอด

ตื่นขึ้นมาอีกครั้งก็กลายเป็นหลินเพยลุแล้ว

นางใช้ความรู้ในฐานะบัณฑิตปริญาโทเกียรตินิยมของตน หวนรำลึกเล็กน้อย พบว่าราชวงศ์ต้าหลินนี้ไม่มีในประวัติศาสตร์ห้าพันปี

แม้ที่แห่งนี้จะดูแล้วไม่มีอะไร แต่พอย้อนนึกถึงอุบัติเหตุ

³ ตำแหน่งสมระดับล่างในจักรพรรดิ มีระดับยศศักดิ์ต่ำกว่าสมชั้นเพยและผิน

ทางรถยนต์ที่ตนประสบ จากนั้นก็มองแขนเล็กๆ ขาเล็กๆ ที่ไม่ได้รับบาดเจ็บใดๆ ในยามนี้ หลินเพยลู่ก็รู้สึกที่ตัวเองยังคงได้ประโยชน์อย่างยิ่ง

เงาร่างของเด็กหญิงตัวน้อยในสมอค่อยๆ เลื่อนร่างกายไป

หลินเพยลู่พูดกับนางไนใจ ‘คนอย่างฉันแยกแยะบุญคุณความแค้น ไม่มีทางรับประโยชน์จากคนอื่นมาเปล่าๆ ในเมื่อฉันอาศัยร่างกายของเธอมิชีวิตต่อ อย่างอื่นไม่ต้องพูดถึง แต่แค้นนี้จะต้องชำระให้เธอแน่นอน’

จากนั้นก็ถึงคำสาบานที่ตนเอ่ยก่อนตาย

ดูท่าแล้วสวรรค์เบื้องบนจะให้โอกาสนางกลับตัวกลับใจเป็นคนใหม่

คนดีก็ต้องเป็น หันแค้นก็ต้องชำระ แต่ว่าลูกผู้ชายสิบปีล้างแค้นก็ยังไม่สาย ฉะนั้นไม่รีบ นางยังต้องเรียนรู้สถานการณ์ในตอนนี้อย่างชัดเจนก่อน ละครสงครามนางไนใจจะไม่เคยดู ว่างหลังแสนโหดร้าย ต้องระวังตัวไว้หน่อย

ห้องฟ้านอกห้องค่อยๆ สว่าง หลานก๊วยเหรินเห็นว่านางใช้ลดแล้ว ก็ผ่อนคลายหายใจได้เสียที ออกไปกำชับสาวใช้ให้ต้มข้าวต้ม ขณะหลินเพยลู่นอนอยู่บนเตียงใคร่ครวญถึงชีวิตใหม่ ประตูห้องก็ถูกเปิดออกเสียงดังแอ๊ด มีเงาร่างเล็กเงาหนึ่งชะงักเข้ามา

เขาเดินมานั่งยองลงข้างเตียง เกาะขอบเตียงขานเรียก “น้องสาว น้องสาว”

หลินเพยลู่หันหน้ากลับมา มองเห็นเด็กชายตัวน้อยรูปร่างคนหนึ่งกำลังเอียงศีรษะยืมให้ตนอย่างไร้เดียงสา

เป็นหลินจางหยวน พี่ชายสมอที่บิของนาง

หลินจางหยวนจัดอยู่ในลำดับที่หกในหมู่องค์ชาย แม้เขาจะเป็นองค์ชายหกในนาม ทว่าการที่แม่แต่นางกำนัลชั้นที่ยังกล้าลบดาเข่าว่าเด็กโง่ ก็พอตูดออกแล้วว่านี่คือองค์ชายที่ถูกทอดทิ้ง

คิดดูแล้วช่องเตี้ยไม่โปรดปรานหลานก๊วยเหรินก็คงจะเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้เอง

เป็นถึงโอรสสวรรค์ร่างมังกร แต่กลับมีบุตรสมongที่คนหนึ่งถือเป็นมลทินในชีวิต

สติปัญญาของหลินจางหยวนน่าจะหยุดอยู่ที่อายุสามสี่ขวบ พูดได้แต่เพียงคำศัพท์สั้นๆ เล็กน้อย เห็นหลินเพยลู่ฟื้นแล้วก็ดีใจจนตบหัวนางเบาๆ “น้องสาวเก่ง น้องสาวไม่เจ็บ”

หลินเพยลู่รู้สึกว่าเขาน่ารักยิ่งนัก

ตั้งแต่เล็กนางเติบโตมาในครอบครัวเช่นนั้น ไม่เคยได้รับความรักและไม่เคยมีใครสอนนางว่าควรรักอย่างไร ทำให้เกิดเป็นนิสัยรักตัวเองสุดขีด ดูเหมือนไม่มีหระอันใด แต่ที่จริงภายในใจเย็นชายิ่งนัก ยากจะมีความเห็นใจให้ใคร มีเพียงแต่เด็กน้อยหน้าตางดงามที่นางจะอดทนและจริงใจด้วยมากขึ้นสักหน่อย

นางยิ้มเอ่ยกับเขา “ข้าไม่เจ็บ”

หลินจางหยวนน่าจะฟังเข้าใจได้ถึงดีใจ ยิ้มจนน้ำลายไหล ก่อนจะหยิบผลไม้เชื่อมมันวาวหนึ่งกำ ออกมาแล้วยื่นไปตรงหน้านาง ประหนึ่งมอบของล้ำค่า “กิน น้องสาวกิน อร่อย!”

นั่นน่าจะเป็นของที่เขาแอบซ่อนไว้ ผลไม้เชื่อมเหนียวติดกันเป็นก้อน มองดูแล้วสกปรก หลินเพยลู่เลือกกินอย่างยั้ง แนนอนว่าไม่มีทางแตะ จึงกล่อมเขา “น้องไม่กิน ท่านพี่กิน เป็นของท่านพี่หมดเลย”

น้ำเสียงนางโสละมุน ทั้งหวานทั้งนุ่ม ตนเองฟังแล้วยังรู้สึกไพเราะ
 หลินจางหยวนได้โบหน้ามาจากมารดา แม้จะเป็นเด็กโง่งม
 แต่ก็ไม่ส่งผลกระทบกับหน้าตา เขาพยักหน้าด้วยความดีใจ พลางหยิบ
 ผลไม้เชื่อมใส่ปากตนเอง

หลินเพยลู่ฉวยโอกาสลงจากเตียงไปหากระจก

ไม่เหินือความคาดหวัง เด็กหญิงตัวน้อยในคั่นช่องทองแดง
 น่ารักมีชีวิตชีวา ยามยิ้มข้างแก้มมีลักยิ้มน้อยๆ น่ารักเป็นที่สุด เมื่อ
 โตแล้วหน้าตาจะต้องไม่เป็นรองใครแน่

ผู้ที่ให้ความสำคัญกับหน้าตาอย่างหลินเพยลู่พอใจยิ่งนัก

ยามเชยวหลานเข้ามาเห็นหลินจางหยวนน้ำตาลเปรอะทั่วหน้า
 ก็ดึงตัวเขาด้วยสีหน้าจกใจ “แม่บอกแล้วไซ้ใหม่ น้องป่วยอยู่ ห้ามมา
 รบกวนน้อง”

หลินจางหยวนน้อยใจอย่างยิ่ง “คิดถึงน้อง เล่นกับน้อง”

เชยวหลานคล้ายไม่รังเกียจลูกสมองที่บึ้งตัวของตนเลยแม้แต่น้อย
 ในวังหลังที่มารดาพึ่งบาร์มบุตร การมีตัวตนของหลินจางหยวนนับได้ว่า
 ตัดขาดหนทางทั้งหมดของนางแล้ว แต่นางกลับยังคงปกป้องและรักใคร่
 บุตรชายบุตรสาวคู่นี้ด้วยทั้งหมดที่มีเท่าที่มารดาผู้หนึ่งจะให้ได้

ขณะที่หลินเพยลู่กินมือเข้าอยู่ก็พอจะเข้าใจสถานการณ์รอบกาย
 แล้ว

สถานที่แห่งนี้ที่เชยวหลานอยู่ชื่อว่าตำหนักหมิงเยว๋ ที่นางพำนัก
 คือตำหนักข้าง ข้างหน้ายังมีสวี่ไฉเหรินที่สูงกว่านางหนึ่งตำแหน่ง
 พำนักอยู่ตำหนักหลัก

นางกำนัลที่รับใช้ข้างกายมีเพียงสองคน คนหนึ่งนามว่าอวินโยว
 คนเดียวกับที่หลินเพยลู่เห็นยามพินเมื่อวาน เป็นสาวใช้ในตระกูล

ที่เข้าวังพร้อมเซียวหลาน

อีกคนหนึ่งเป็นนางกำนัลในวัง นามว่าชิงเยียน เพราะเซียวหลาน มีบุญคุณต่อนาง จึงยินดีอยู่ต่อในขณะที่คนอื่นพยายามทุกวิถีทาง เพื่อออกจากสถานที่ที่ไม่ได้รับความโปรดปราน ไม่สามารถตัดดวง ผลประโยชน์แห่งนี้

นอกจากนี้ก็เหลือเพียงหมั่มมัว⁴หนึ่งคน รับผิดชอบที่ตำหนัก หมิงเยวี่แห่งนี้ตลอดปี เพราะอายุมากแล้ว เซียวหลานจึงไม่ค่อย เรียกใช้นาง ขณะที่กินข้าวหลินเฟยลู่ได้พบหน้า สองฝ่ายต่าง เกรงอกเกรงใจกัน

สรุปแล้วสภาพแวดล้อมค่อนข้างเจียบเหงา หลินเฟยลู่คิดอยู่ ครึ่งค่อนวัน ปลอดภัยว่าอย่างน้อยก็สงบ

ไม่ได้รับความโปรดปรานก็มีข้อดีของการไม่ได้รับความโปรดปราน อย่างน้อยก็ไม่ถูกคนจับตามอง ไม่ต้องรับมือกับอุบายที่โผล่มา ไม่ขาดสาย ปิดประตูแล้วใช้ชีวิตของตนอย่างสงบสุขก็ดีเหมือนกัน

อย่างไรเสียนางก็ต้องการเวลาปรับตัวกับสภาพแวดล้อมใหม่ และร่างกายใหม่ คอยสังเกตการณ์ไปก่อน

ไม่สร้างเรื่อง เป็นคนดี

อืม

ผลสุดท้ายยังไม่ถึงเวลาเที่ยง ชิงเยียนก็วิ่งเข้ามาด้วยสีหน้า ร้อนรน หลินเฟยลู่ยังนอนพุบอยู่บนเตียงดูเซียวหลานเย็บผ้าก็ได้ยิน นางเอ่ย “พระนาง คนในตำหนักพระนางจึงผิน⁵มาเพคะ! บอกว่า

⁴ คำเรียกหญิงสูงวัย อาจใช้เรียกแม่นม หรืออาจหมายถึงนางกำนัลในวังหลวง

⁵ ตำแหน่งสมเือกในจักรพรรดิ ลำดับศักดิ์ต่ำกว่าก๊วยเฟยและเฟย

มาหองค์หญิง”

เชียวหลานขมวดคิ้ว “มีเรื่องอันใด”

ชิงเยียนก็เป็นกังวลเช่นกัน “เมื่อคืนองค์หญิงสามมีไข้สูงไม่ลด ร้องตะโกนว่าเห็นองค์หญิงน้อยยืนอยู่หน้าประตูห้องนางตลอด ตาม หมอหลวงมาดูแล้วก็ยังไม่ดีขึ้น พระนางจึงฉินบอกว่า...บอกว่าเมื่อวาน องค์หญิงน้อยจะต้องชนองค์หญิงสามที่หอหลินสิง ให้องค์หญิงน้อย ไปขอมาเพคะ”

หลินเพยลู่คิดปะติดปะต่ออยู่ครู่ก่อนวันจึงเข้าใจความสัมพันธ์
นี้ได้

องค์หญิงสามก็คือหลินซีที่ฝึกนางตกน้ำเมื่อวาน จึงฉินก็คือ
มารดาของหลินซี

ฆาตกรฆ่าคนหลอนเองจนล้มป่วยแล้วยังจะให้เหยื่อไปขอมานาง
อีกหรือ

หลินเพยลู่รู้สึกว่าวังหลังนี้ช่างน่าสนใจจริง ๆ

2

เมื่อวานหอยหลิบลิงไร้ผู้คน ยามที่แย่งวากับหลินซี ข้างกาย มีเพียงนางกำนัลไม่กี่คนคอยดูแลอีกฝ่าย เห็นการตอบสนองของ เชี่ยวหลานแล้ว หลินเพยลู่ก็คาดเดาว่ากระทั้งนางก็ไม่ใช่ข้อเท็จจริง เรื่องการตกน้ำ

จิ้งฉินไม่มีทางไม่รู้ ทว่ายามนี้กลับย้อนมาหาเรื่อง

ตำแหน่งในวังหลังราชวงศ์ต้าหลินนี้เหมือนราชวงศ์หมิงอย่างยิ่ง สูงกว่าเชียวหลานยังมีไฉเหริน เหม่ยเหริน เจี้ยววี เจาอี สูงกว่านั้น ก็คือฉิน เพย กุ้ยเพย จนกระทั่งของเฮา

เมื่อจิ้งฉินเอ่ยปาก ต่อให้เชียวหลานโมโหก็มีอาจปฏิเสศ ทำได้ เพียงพาหลินเพยลู่เร่งรุดไปยังตำหนักเจาหยาง

เทียบกับเชียวหลานที่ตื่นตระหนกแล้ว หลินเพยลู่สงบนิ่งมาก ตลอดทางยังมีกะจิตกะใจชมทัศนียภาพพระราชวัง ช่วงนี้เข้าปลายฤดูใบไม้ร่วงแล้ว ดอกไผ่ถั่ง¹ ดอกบัวบานสะพรั่ง ศาลาตั้งอยู่เรียงราย ตำหนักใหญ่โตมโหฬาร ไม่ด้อยไปกว่าพระราชวังต้องห้ามที่หลินเพยลู่

¹ หรือ Chinese Flowering Crabapple เป็นพืชตระกูลแอปเปิล มีดอกสีขาว ชมพูหรือแดง

ไปเที่ยวเมื่อปีก่อน กระทั่งยังมีชีวิตชีวมากกว่า

ดูท่าแล้วคงมีเพียงตำหนักข้างเล็ก ๆ ที่นางอยู่เท่านั้นที่เงียบเหงา ทางฝั่งนี้ยังคงคึกคักงามตายิ่งนัก

นางชมทิวทัศน์ตลอดทางด้วยความพอกพ้อใจ ยามถึงตำหนัก เจ้าหยางก็ได้ยินเสียงร่ำไห้โวยวายของเด็กผู้หญิงจากที่ไกล ๆ ระหว่างนั้นยังแทรกด้วยเสียงตำหนิดังโหวกเหวก ครั้นเดินไปถึง หน้าประตู หลินเพยลู่ก็ได้ยินเสียงเล็กแหลมก่นด่า “เด็กชั่วคนนั้น มาแล้วหรือยัง หรือว่ายังต้องให้เข้าไปเชิญด้วยตัวเอง!”

นางกำนัลรุ่นใหญ่ข้างกายจึงฉินรับใช้อยู่หน้าประตู พอมองเห็น เชียวหลานพาหลินเพยลู่มาก็เข้าไปรายงานทันที จึงฉินออกมารวดเร็ว อย่างยิ่ง อีกฝ่ายเป็นหญิงงามร่างบาง แต่ในสายตาของหลินเพยลู่ นางยังดูดีกว่าเชียวหลานมาก

เฮ้อ หน้าตาแบบนี้ยังเลื่อนขั้นเป็นถึงฉินได้ แต่รูปร่างหน้าตา ที่งามจนฆ่าคนได้อย่างเชียวหลานกลับเป็นเพียงก๊วยเหริน ฮ่องต้องคิดนี้ ดวงตาไร้แววจริงๆ

หลินเพยลู่มองเพียงสองผาดก็เก็บสายตากลับมา เชียวหลาน ด้านข้างคุกเข่าลงแล้ว อีกทั้งยังดึงให้นางคุกเข่าตามด้วย

หลินเพยลู่ไม่ยินยอมอย่างยิ่ง ขณะความคิดหัวสมัยใหม่ยังคง ต่อสู้กับสภาพความเป็นจริงที่ล้าสมัย ก็เห็นจึงฉินเดินเข้ามาสองสามก้าว ยกมือตบลงบนหน้าเชียวหลานอย่างแรงหนึ่งฉาดโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง

เสียงตบดังกังวาน หลินเพยลู่มองจนมึนงง

ทว่าเชียวหลานกลับทนรับไว้ ไม่เพียงแต่อดทน ยังไซ้ขี้ระชะ ให้จึงฉินถึว ขอให้นางให้อภัย

หลินเพยลู่อย่างไรเสียก็เป็นองค์หญิง แม้ไม่ได้รับความ

โปรตปราน แต่ยังเป็นสายโลหิตราชวงศ์ ต่อให้จิ้งผินจะเกลียดแค้น ก็มิกล้าลงมือกับนาง หลังระบายโทสะลงที่เชียวหลานแล้วก็มองเด็กหญิงตัวน้อยที่อายุยังน้อยถึงดงามถึงเพียงนี้ตรงหน้า กล่าวด้วยความรำคาญใจ “เข้ามา คุณเข่าไขกัศระขอขมาหน้าเตียงองค์หญิงสาม!”

ตั้งแต่หลินเฟยลู่เข้ามาก็นั่งงั้น จิ้งผินเองรู้จากสำนักหมอลวงว่า เมื่อวานหลังนางตกน้ำก็ใช้ขึ้นมาโดยตลอด มีอาจปรากฏตัวหน้าประตูห้องหลินซีได้

แต่วังหลังเป็นสถานที่ที่ไร้เหตุผลเช่นนี้เอง ยามนี้นางไข่ลัดแล้ว บุตรสาวตนกลับไข้ขึ้นสูงเอ่ยวาจาเหลวไหลไม่หยุด จะต้องเกี่ยวข้องกับนางอย่างไหนไม่พั่นแน่นอน

จิ้งผินโกรธจนกัดฟันกรอด จู่ๆ ก็เห็นใบหน้าเด็กหญิงตัวน้อยที่เมื่อครู่ยังนั่งงั้นงนพลันปรากฏสีหน้าตกใจกลัว ดวงตานางเบิกกว้าง เหงื่อแตกท่วมศีรษะ จ้องมองบริเวณหน้าประตูห้องนั้นของหลินซี

จากนั้นก็ร้องไห้โฮ ร่ำไห้พลงหลบไปข้างหลังเชียวหลาน

นางร่ำไห้พลงกล่าว “คนนั้นน่ากลัวยิ่งนัก ที่ตัวมีพิษน้ำ อีกทั้งยัง...เปียกน้ำ! ฮือๆๆ ท่านแม่ ช้ากลัว”

จิ้งผิน “!!!”

นางกำนัล “!!!”

สีหน้าท่าทางของเด็กน้อยมีอาจหลอกลวง จิ้งผินหน้าขาวซีด หันใด กวาดสายตามองหน้าประตูที่ไม่มีคน เสียงที่ยังกำแหงลำพองตน เมื่อครู่สิ้นเครือเล็กน้อย “เจ้าเห็นอะไร ยังมีอะไรอีก! ตอนนี้อยู่มีหรือไม่”

หลินเฟยลู่สะอื้นไปพลงกล่าวไปพลง “ตอนนี้เดินเข้าไปในห้องพี่หญิงสามแล้ว”

หลินซีที่ยังนอนอยู่บนเตียงได้ยินประโยคนี้อีกก็คิดว่ามันเป็นลมไป
ทันที

ตำหนักเจาหยาง่วนวายโกลาหลขึ้นมาในชั่วขณะ

ในยุคสมัยที่เชื่อเรื่องภูตผี ไม่มีใครไม่กลัวเกรงต่อสิ่งนี้

หลินซีมิใช่บอกว่าเห็นองค์หญิงทำยืนอยู่หน้าประตูตลอดเวลา
หรือหือ เช่นนั้นก็ได้อเจ้าเห็น ข้าเองก็เห็นเช่นกัน จะใช้องค์หญิงทำ
หรือไม่ไม่รู้ แต่มีผีพรายจ้องมองเจ้าอยู่หน้าประตูแน่ๆ

ที่บังเอิญก็คือหลายปีก่อนมีนางกำนัลสองคนเคยตกน้ำตายใน
สระน้ำหอหลินสิงจริง ๆ อีกทั้งเรื่องนี้ยังเกี่ยวข้องกับจิ้งผินเล็กน้อย
จิ้งผินนี้ก็เรื่องนี้ขึ้นมาได้ก็ยิ่งเชื่อโดยไม่สงสัย ไหนเลยจะยังสนใจ
เชียวหลานอยู่อีก

ยามออกจากตำหนักเจาหยาง ใบหน้าซีกหนึ่งของเชียวหลาน
ก็วมขึ้นมาแล้ว มองดูน่าจะเจ็บ แต่นางกลับคล้ายไม่รู้สึ กเพียง
จูงมือที่ทั้งเล็กทั้งนุ่มของหลินเพยลู่ พลางกล่าวกับอวินโยวด้วยความ
กังวลใจ “ลู่ออร์เห็นสิ่งไม่สะอาด เจ้ากลับไปเตรียมของเซ่นไหว้
เสียหน่อย”

หลินเพยลู่มองดอกไม้ที่เกาะเลื้อยสองข้างทางอย่างไม่สะทกสะท้าน

แต่ไหนแต่ไรเวลานางกลั่นหายใจเหวี่ยงก็จะไหลตลอด เดิมคิดว่า
เปลี่ยนร่างแล้วจะใช้ไม่ได้ เมื่อครูลองดู คิดไม่ถึงว่ายังทำได้อยู่
หลังจากนั้นก็แสดงละครตามน้ำเล็กน้อย คู่ต่อสู้อ่อนหัดเกินไปแล้ว

ไม่นานทั่วทั้งวังหลังก็รู้เรื่องผีร้ายอาละวาดในตำหนักเจาหยาง
ของจิ้งผิน บอกว่าองค์หญิงสามหลินซีลบหลู่สิ่งไม่สะอาดที่หอหลินสิง
เมื่อวานองค์หญิงทำหลินเพยลู่ก็ใช้ขึ้นเช่นกัน แปลว่าเด็กทั้งสอง
ต่างก็ไปพบเห็นเข้า

แต่ว่ากรรมมีเหตุนี้ต้องชำระ สิ่งชั่วร้ายนั้นติดตามเพียง
องค์หญิงสาม ดูท่าแล้วคงเป็นบาปกรรมที่จิ้งผินทำไว้

ต่อมาผู้ที่ไปตำหนักเจาหยางก็น้อยลง พระสนมที่ไปมาหาสู่กับ
จิ้งผินเป็นประจำก็ไม่ไปเยียมเยียนอีก ฮองเฮาพูดเรื่องนี้แก่ฮ่องเต้
หนึ่งคำ แม้จะบอกว่าโอรสสวรรค์สูงส่ง แต่เรื่องพรรคนี้อะไรก็
ก็ควรเลี่ยง ดังนั้นช่วงนี้อ่าเลือกป้ายจิ้งผินเข้าถวายเป็นการปรนนิบัติเลย

ฮ่องเต้ยอมรับปาก อย่างไรเสียวังหลังสามพันนางในมิขาดแคลน
ด้วยเกรงว่าวันใดตนยังจะลืมเรื่องนี้ไป จึงให้คนถอนป้ายจิ้งผินออก
เสียเลย

ภายหลังฮ่องเต้ก็ลืมเรื่องนี้ไปดังคาด

ทั้งยังลืมนำป้ายจิ้งผินกลับมาด้วย

จากนั้นจิ้งผินก็สูญเสียความโปรดปราน

แน่นอนว่าเหล่านี้นล้วนเป็นเรื่องในภายหลัง ตอนนี้อย่าง
เจาหยางยังอยู่ในภาวะโกลาหลอลหม่านเชิญพระอาจารย์มาจัด
สิ่งชั่วร้าย เชียวหลานเองก็ได้รับความตกใจไม่น้อย ยามกลับไปตำหนัก
หมิงเยว่ก็พาหลินเฟยลู่เช่นไหว

แม้หลินเฟยลู่จะไม่ได้ใส่ใจ แต่เพื่อทำให้เชียวหลานสบายใจ
จึงให้ความร่วมมืออย่างยิ่ง

ตำหนักข้างกำลังวุ่นวาย ข้างนอกก็พลันมีเสียงเอะอะโวยวาย
ดังขึ้นมา เชียวหลานได้ยินเพียงสองประโยคก็คล้ายรู้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้น
บนใบหน้าเผยสีหน้าอับจนปัญญา ก่อนกล่าวกับหลินเฟยลู่เสียงเบา
“ลู่เออร์ คุณเข่าอยู่ที่ไหนจนกว่าจะมอดหมดคนนะ ประเดี๋ยวแม่กลับมา”

หลินเฟยลู่รับปากอย่างดี แต่รอเชียวหลานออกไปแล้วกลับ
ลุกขึ้นตาม

ข้างนอกอวินโยวกับหงชีวนางกำนัลรุ่นใหญ่ของสวี่ไฉเหริน
ตำหนักหลักกำลังทะเลาะกัน

หลินเฟยลู่ฟังอยู่ครึ่งค่อนวันจึงเข้าใจว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น

ทุกเดือนพระสนมวังหลังจะมีเบี้ยหวัด เงินค่าอาหารถ่านฟืนต่างๆ
ซึ่งแบ่งให้ตามลำดับ

ผู้ที่พำนักอยู่ในตำหนักหลักของตำหนักหมิงเยว่คือสวี่ไฉเหริน
เซียวหลานมีตำแหน่งต่ำกว่านาง เบี้ยหวัดของตำหนักหมิงเยว่ที่กรมวัง
แจกจ่ายทุกครั้งล้วนถูกนางรับไปก่อน แล้วส่วนที่เป็นของหลานก๊วยเหริน
ก็จะถูกนางหักเข้ากระเป๋าตัวเองครึ่งหนึ่ง

วันนี้ก็เป็นวันรับเบี้ยหวัดอีกครั้ง อวินโยวกังวลว่าจะถูกพวกนาง
ชิงไปก่อน จึงไปเฝ้าที่กรมวังแต่เนิ่นๆ ทว่าผลลัพธ์คือคนฝั่งนั้นหา
ข้ออ้างนานาให้นางต่อแฉวรอ

แม้สวี่ไฉเหรินจะไม่ได้ได้รับความโปรดปราน แต่ก็ใกล้ชิดกับ
หรวนก๊วยเฟย กรมวังยอมอ่านสถานการณ์ออกชัดเจน ยามถึงลำดับ
ของอวินโยว เบี้ยหวัดของตำหนักหมิงเยว่ก็ถูกรับไปหมดแล้ว

เมื่ออวินโยวกลับมาแล้วไปหาหงชีวเพื่อรับเบี้ยหวัดก็ได้มาเพียง
ครึ่งเดียวดังคาด

จึงเกิดทะเลาะกันขึ้นมา

หลินเฟยลู่ได้ยินอวินโยวกล่าวด้วยความโมโห “พระนางของ
พวกเราต้องเลี้ยงลูกสองคน หากองค์หญิงองค์ชายขึ้นมาสักคน
ขึ้นมา เจ้ารับโทษไหมหรือ”

นี่น่าจะไม่ใช่ครั้งแรกที่นางใช้เรื่องนี้มาขู่ หงชีวหัวเราะ กล่าว
อย่างไม่แยแส “ให้พระนางของพวกเจ้ากินน้อยหน้อยก็ประหยัดแล้ว
มิใช่หรือ”

อวันโยโมโหจนแทบพุ่งเข้าไปตบตีนาง แต่ถูกเซียวหลานห้ามไว้
หลินเพยลู่ย่นนึ้ก เซียวหลานกินน้อยมากจริง ๆ

อาหารการกินของตำหนักข้างไม่อุดมสมบูรณ์ ส่วนใหญ่เป็น
ข้าวต้มเปล่ากับกับข้าวเล็กๆ น้อยๆ แต่อวันโยฝีมือการทำอาหารดี
แม้หลินเพยลู่จะเลือกกินแต่ก็ยังกินได้ ทุกครั้งเซียวหลานล้วงตัก
เนื้อสัตว์ที่มีให้ลูกทั้งสอง ส่วนตนเองไม่ค่อยขยับตะเกียบนัก กระทั่ง
บางครั้งยังดื่มน้ำข้าวต้มเพียงถ้วยเดียว

หลินเพยลู่เห็นว่านางต้องการรักษารูปร่าง ผลสุดท้ายคาดไม่ถึงว่า
เพราะไม่มีข้าวกินหรือ

นางคิดไม่ถึงจริงๆ ว่าสถานการณ์ตำหนักข้างจะลำบากถึงขั้นนี้
พูดออกไปใครจะเชื่อ พระสนมของฮ่องเต้ผู้ยิ่งใหญ่ แม้แต่
ข้าวยังไม่มีกิน

ไม่ต้องเรียกเซียวหลานแล้ว เปลี่ยนชื่อเป็นเซียวน่าสงสารดีกว่า
หลินเพยลู่เปิดประตูเดินออกไป มองเห็นสตรีที่แต่งตัวงดงาม
เพรศพริ้งนั่งอยู่หน้าประตูตำหนักหลัก คาดว่าคงเป็นสวีไฉนเหริน กำลัง
ดื่มชาอย่างสบายอารมณ์ราวกับดูละครก็ไม่ปาน

อวันโยเฝ้าตาแดงแล้ว หลังเซียวหลานเกลี้ยกล่อมเสียงต่ำ
หลายประโยค ก็เลิกทะเลาะเรื่องไร้ประโยชน์ต่อ กำลังเดินมาที่
ตำหนักข้าง

หลินเพยลู่ขานเรียกเสียงใส “ท่านแม่”

เซียวหลานหันหน้ามองเห็นนางก็กล่าวอย่างจนใจ “ไยถึงไม่เชื่อฟัง
รูปมอดหมดแล้วหรือ”

หลินเพยลู่อดอ้อน “คุณเข่าจนเจ็บแล้ว”

เซียวหลานเองก็ไม่ได้พูดอะไรอีก จูงนางเดินกลับไป หลินเพยลู่

พิศมองทางสวี่ไฉเหรินด้วยความสงสัย ถ้ามเสี่ยงไว้เดียงสาอย่างยิ่ง
“ท่านแม่ ทำไมพระนางไฉเหรินถึงต้องใช้ค่าอาหารเยอะขนาดนั้น
นางมีลูกสองคนเหมือนกันหรือ”

สวี่ไฉเหรินเข้าวังก่อนเชียวหลานสองปี ส่องเต้ไม่ขาดแคลน
ทายาท มืองค์ชายองค์หญิงมากมาย แต่ห้องสวี่ไฉเหรินไม่สู้ดี หลายปี
เพียงนี้แล้วกลับยังไม่เห็นการเคลื่อนไหวแม้แต่นิดเดียว

ตอนนี้เสียความโปรดปรานแล้ว ทั้งปีไม่ได้พบฮ่องเต้สักครั้ง
ก็ยังไม่อาจตั้งครรรภ์ได้

วาจาของหลินเฟยลู่จึงเป็นมิดแทงใจดำนาง

สวี่ไฉเหรินโมโหจนขว้างถ้วยชาแตก แต่ก็มิอาจทำอะไรนางได้
เชียวหลานรีบพานุตรสาวกลับห้อง หลังปิดประตูวินโยวกักตักฟันกล่าว
“ทำเรื่องชั่วไว้เยอะ สวรรค์มีตาจึงให้นางไม่มีบุตร!”

ชิงเยียนกล่าวกับเชียวหลาน “เป็นเช่นนี้ต่อไปก็ทำอะไรไม่ได้
พูดเหตุผลกับนาง นางกลับเอาตำแหน่งมาข่ม ไม่สู้ไปเข้าเฝ้าพระนาง
สองเฝ้าให้ทวงความเป็นธรรม ต่อให้พระนางสองเฝ้าไม่สนใจท่าน
แต่ก็ต้องสนใจสายโลหิตราชวงศ์นะเพคะ”

เชียวหลานถอนหายใจ “หากუნวายไปถึงสองเฝ้า จะมีใช่
เป็นการดิ่งดูตสายตาทั้งวังหลังมาไว้ที่ตัวเองอีกหรือไร ช่างเถอะ
ไม่เป็นไร ยังใช้ชีวิตต่อไปได้”

หลังจากอยู่กับเชียวหลานมาสองวัน หลินเฟยลู่ก็พอจะรู้นิสัย
ของนางแล้ว

จิตใจดีก็ส่วนจิตใจดี อ่อนแอก็ส่วนอ่อนแอ แต่นิสัยเจอบัณฑิต
ไม่เคยคิดหาทางแก้ไข ถอยได้ก็ถอย ทนได้ก็ทนแบบนั้น มิน่าเล่า
ถึงตกอยู่ในสภาพอย่างทุกวันนี้

ทว่าหลินเพยลู่ก็ไม่อาจทำอะไรได้ อย่างไรเสียนี้ก็เพียงผ่านมาไม่นาน อีกทั้งนางยังคิดจะเป็นคนดี

เซียวหลานชินกับเรื่องเช่นนี้แล้วจึงไม่ได้เก็บมาใส่ใจ เช่นไหว้เสร็จก็พาหลินเพยลู่คุกเข่าหน้าพระพุทธรูปโพธิสัตว์ที่ตั้งบูชาในห้องสวดมนต์ขอพร

หลินจางหย่วนคุกเข่าเลียนแบบบนเบาะทรงกลมด้านข้างพลาถถามอย่างไร้เดียงสา “น้องสาวกำลังทำอะไร”

เซียวหลานหลับปากประคำ เอ่ยเสียงอ่อนโยน “น้องกำลังขอความสงบสุข”

หลินจางหย่วนยื่นมือทั้งสองออกไปหาหลินเพยลู่ “ความสงบสุขของข้าให้น้องสาวหมดเลย!”

เขาไม่เข้าใจว่าความสงบสุขคืออะไร แต่หากเป็นสิ่งที่น้องสาวต้องการ ไม่ว่าตนจะมีหรือไม่ก็สามารถให้นางได้

หลินเพยลู่รู้สึกอบอุ่นในใจเล็กน้อย ทั้งยังรู้สึกแปลกๆ ที่ได้สัมผัสความรักของครอบครัวที่ไม่เคยสัมผัสจากเด็กน้อยที่ไม่รู้สิ่งใดทั้งสิ้นคนหนึ่ง

เมื่อคิดเช่นนี้ก็รู้สึกว่ายัยหัวดอะไรล้วนไม่สำคัญ ชีวิตที่สงบเรียบง่ายมีชัยต่อก็ออบอุ่นเช่นกัน

การขอพรดำเนินไปจนถึงตอนเย็น เซียวหลานถึงค่อยสบายใจขึ้นบ้าง กำชับหลินเพยลู่อีกหลายรอบว่าหากเห็นอะไรอีกจะต้องบอกนาง

หลินเพยลู่พยักหน้าอย่างเชื่อฟัง ขณะกำลังเตรียมตัวขึ้นเตียงนอนหลับ ประตูด้านข้างก็พลันถูกทุบเสียงดังด้วยความรีบร้อน

ชิงเยียนรีบไปขานรับแล้วเปิดประตูออก คาดไม่ถึงว่าข้างนอกจะเป็นสวี่ไฉเหริน

ข้างกายยังมีคนสวมชุดภิกษุสองคน นางเดินเข้ามาข้างในด้วยท่าทางกำแหงลำพองตน “องค์หญิงห้าเล่า ฟังว่าวันนี้เจอสิ่งชั่วร้าย ข้าพคณมาขับสิ่งชั่วร้ายให้นาง อย่าได้นำสิ่งไม่สะอาดมายังตำหนักหมิงเยาว์ของข้า”

เชียวหลานหน้าเปลี่ยนสี กำลังลุกขึ้นจะห้าม นางกำนัลชั้นที่หลายคนก็พุ่งเข้าห้องมาทันที จับหลินเพยลู่ไปในลานตำหนัก

เชียวหลานตกใจ กล่าวด้วยความโกรธ “ไฉนเหริน! ลู่เอ๋อร์เป็นองค์หญิงห้าแห่งต้าหลินนะ!”

สวี่ไฉนเหรินยิ้มเอ่ย “เพราะว่าเป็นองค์หญิง ข้าถึงได้พยายามช่วยนางขับสิ่งชั่วร้ายอย่างไรเล่า มิเช่นนั้นข้าก็คงคร้านจะยุ่ง ต่อให้เจ้าไปพูดต่อหน้าพระนางฮองเฮา ข้าก็ยังมีเหตุผล”

พูดจบก็ส่งสายตา

ภิกษุสองรูปนั้นชักกิ่งหลิวสองกิ่งออกมาจากข้างหลังทันที

พวกเชียวหลานสามคนถูกนางกำนัลขวางไว้ เอ่ยเสียงโมโห “พวกเจ้าจะทำอะไร”

ภิกษุกล่าว “กิ่งหลิวขจัดสิ่งชั่วร้าย ใช้กิ่งหลิวนี้โบยร่างสามารถขับไล่สิ่งชั่วร้ายได้”

พูดจบกิ่งหลิวก็โบยลงมา หลินเพยลู่ถูกนางกำนัลสองคนกดไว้ มีอาจยับ กิ่งหลิวนั้นทั้งเล็กทั้งยาว เมื่อโบยลงบนหลังนางก็เป็นรอยแดงทันที เจ็บจนนางร้องโอดครวญ

ตั้งแต่เล็กจนโตยังไม่เคยมีใครกล้ำตืนางเช่นนี้

หลินเพยลู่กัดฟันสุดหายใจเข้าลึก

ฉันอยากเป็นคนดี เป็นคนดี...มารดาแกสิ ใครอยากเป็นก็เป็นไป บิดาทนไม่ไหวแล้ว

3

เรื่องสำคัญที่สุดคือ ต้องหลบการโหมยนี้ให้ได้ก่อน

จะทำสิ่งใดย่อมมีอาจบุ่มบ่าม ปกป้องตัวเองต้องเป็นเป้าหมายแรก ใช้กลยุทธ์ถอยทัพตั้งหลักก่อนแล้วค่อยวางกำลังโจมตี!

หลินเพยลู่กลั่นหายใจทันที กิ่งหลิวกิ่งที่สองยังไม่ทันโหมยลงมา คนรอบข้างก็เห็นองค์หญิงน้อยเหวี่ยงทวนศิระะหมดสติไปแล้ว

เซียวหลานกรี๊ดร้องหนึ่งครา ในที่สุดก็ดิ้นหลุดจากพันธนาการ ของนางกำนัลแล้ววิ่งพุ่งเข้ามา สวีไฉเหรินอกลั่นขวัญหาย มองหน้า ไปมากับภิกษุสองรูปนั้น อันที่จริงนางเองก็กลัวว่าโหมยแล้วจะเกิดปัญหาดังนั้นจึงเลือกกิ่งหลิว คิดเพียงจะให้หลินเพยลู่ได้รับความเจ็บปวด ภายนอก แต่เหตุใดยังไม่ทันเริ่มคนก็เบ็นลมไปแล้วเล่า

แรกเริ่มเดิมทียังสงสัยว่าเด็กคนนี้แสร้งทำ แต่เมื่อเดินเข้าไปมองใกล้ ๆ ก็เห็นหลินเพยลู่หลับตาแน่นใบหน้าขาวซีด เหงื่อทั่วทั้งใบหน้า มีอาเจียนไหลได้ หัวใจก็พลันเต้นแรง

ภิกษุสองรูปนั้นเป็นศิษย์ซึ่งติดตามพระอาจารย์ที่เข้าวังจับไล่ ลิงชั่วร้ายให้จึงผิน ได้รับผลประโยชน์จากสวีไฉเหรินจึงมาที่นี่ บัดนี้ เห็นคนเบ็นลมไปก็ตื่นตระหนกเล็กน้อย

สวีไฉเหรินตะเบ็งเสียงเอ่ย “ดูทำสิ่งชั่วร้ายจะถูกขจัดแล้ว

รอร่องค์หญิงห้าพันขึ้นขึ้นมาก็น่าจะไม่เป็นอะไรแล้ว”

พูดจบก็พาคนออกไปอย่างรวดเร็ว

เชียวหลานกำลังอุ้มหลินเพยลู่ไม่ว่างสนใจผู้ใด นางอุ้มลูกเข้าไปในห้องพร้อมกับอวินโยวและชิงเยียน หลินเพยลู่กลัวทำให้พวกนางตกใจ อย่างไรก็ตามเสียร่างกายของเชียวหลานก็ทนรับความตกใจไม่ได้ เมื่อเข้าห้องจึงล้มตาศี้นอย่าง ‘อ่อนแรง’ ขานเรียก “ท่านแม่”

เชียวหลานร้องโหยไห้ ใช้น้ำร้อนเช็ดตัวนางพลางให้อวินโยวไปเชิญหมอหลวง

เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ก็ดี คาดไม่ถึงว่าพระสนมตำแหน่งโฉเหรินผู้หนึ่งจะกล้ำลงมือกับบงค์หญิงเชื้อพระวงศ์ ในวังมีคนประจบสอพลอและซ้ำเติมคนตกต่ำเป็นเรื่องปกติ แต่การกดขี่ถึงขั้นนี้ก็เกินไปสักหน่อย

หลินเพยลู่เองก็ไม่ห้าม นอนอยู่บนเตียงหลับตาครุ่นคิดว่าควรทำอะไรต่อไปดี

นางเข้าใจแล้ว วังหลังแห่งนี้เป็นสถานที่ที่ไม่มีเรื่องก็หาเรื่องเจ้าไม่หาเรื่อง เรื่องก็จะมาหาตัวเอง

จุดจบของการเป็นคนดีก็เหมือนกับเชียวหลาน ไม่ว่าผู้ใดล้วนสามารถเหยียบย่ำได้

เด็กยุคโบราณมักจะตายไว ยามนี้นางเพิ่งอายุได้ห้าขวบ ต่อให้จิตใจจะแข็งแกร่ง แต่ร่างกายก็ยังคงเป็นเพียงแคเด็กหญิงตัวน้อย หากถูกโจมตีภายนอกจริง ๆ จะทนรับได้หรือไม่ยังไม่รู้เลย

หากแม้แต่การเติบโตอย่างสงบสุขยังเป็นการขอที่มากเกินไป เช่นนั้นนางก็คงกลับชาติมาเกิดใหม่เสียเปล่าแล้ว

เดิมคิดว่าเป็นเพียงดันเจี้ยน¹ ชีวิตวัยเกษียณ ไม่คิดว่าจะไปถึงดันเจี้ยนสงคราม

เป็นดันเจี้ยนสงครามก็ดี ไม่อย่างนั้น DPS² ของนางที่สูงขนาดนี้ ไม่ได้ใช้โจมตีย่อมสูญเปล่า นางชักอยากเห็นว่าบอสเล็บบอสใหญ่ ในดันเจี้ยนวังหลังแห่งนี้จะทนรับพลังโจมตีอันรุนแรงของนางได้สักกี่น้ำ

หมอลหลวงได้ยินว่าองค์หญิงห้ามดสติก็รับมาอย่างรวดเร็ว ระหว่างทางฟังอวินโยร่าให้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นหนึ่งรอบก็รู้สึกกลัวในเหตุการณ์การเกินกว่าเหตุ

ร่างนี้เดิมทีก็อ่อนแออยู่แล้ว ไม่กี่วันก่อนตกน้ำยังไม่หายดี หมอลหลวงเข้ามาจับชีพจร ได้ผลสรุปออกมาว่านางตกใจจนร่างกายรับไม่ไหว เหยินเหียบยาแล้วก็กำชับเซียวหลานให้ดูแลเรื่องอาหารการกินให้ดี เพิ่มของบำรุงบ้าง

เซียวหลานก็อยากเพิ่มการบำรุง แต่เมื่อนึกถึงอาหารเพียงแค่นั้นในคลัง น้ำตาก็ไหลอีกครา

รองคนในห้องออกไปหมด นางก็นั่งลงข้างเตียงกุมมือของหลินเฟยลู่อ่อนให้ไม่หยุด “แม่ไม่ดีเอง แม่ปกป้องลู่ออร์ไม่ได้”

หลินจานหยวนเองก็ทำให้พลงเอ่ย “ตีคนชั่ว! ตีคนชั่ว!”

หลินเฟยลู่อ่อนปวดหัวเล็กน้อย

จู่ๆ เซียวหลานก็ทำให้นางนึกถึงเพื่อนร่วมห้องคนหนึ่งสมัยเรียนมหาวิทยาลัยของนาง

คนคนนั้นหน้าตาไม่เลว นิสัยก็ดี แต่อ่อนแอ ไม่มั่นใจในตัวเอง

¹ หรือโลกเสมือนในเกม เป็นพื้นที่พิเศษในเกมที่ออกแบบมาเพื่อทำภารกิจต่าง ๆ ช่วยให้ผู้เล่นสามารถพัฒนาระดับตัวละครให้เร็วยิ่งขึ้น

² Damage Per Second อัตราการสร้างความเสียหายต่อวินาที

เจอปัญหา ก็กลัว ถูกรังแกก็เอาแต่ร้องไห้ แม้แต่แฟนหนุ่มถูกแย่ง ยังไม่รู้จะตอบโต้อย่างไร หลบอยู่ในห้องนอนร้องไห้หลายต่อหลายวัน รวากับว่าเป็นความผิดของตัวเอง

อันที่จริงหลินเพยลู่รำคาญคนแบบนี้อย่างยิ่ง

ทว่าถึงแม้จะรำคาญ แต่ยังคงยื่นมือช่วย แย่งแฟนเก่า นั้นมาจากมือที่สามอย่างง่ายดาย จากนั้นก็บอกเลิกทิ้งเขา ทำให้ผู้ชาย กากเดนได้ล้มรสความเจ็บปวดจากการโดนทิ้งสักครั้ง

ความจริงแล้วบนโลกนี้ยังมีคนแบบเซียวหลานอยู่มากมาย เปลี่ยนเรื่องใหญ่เป็นเรื่องเล็ก เปลี่ยนเรื่องเล็กเป็นไม่มีเรื่อง คิดว่า ไม่แก่งแย่งชิงดีก็จะมีชีวิตสงบสุขได้ ทำอะไรล้วนคิดหน้าพะวงหลัง กลัวจะก่อให้เกิดปัญหา

แต่นั้นก็เป็นเรื่องปกติ หากทุกคนล้วนเป็นแบบหลินเพยลู่ โลกนี้ก็คงจะพังทลายไปนานแล้ว

หลินเพยลู่เค้นความจริงจากปากเซียวหลานอย่างสงบนิ่ง “ท่านแม่ ทำไมเสด็จพ่อถึงไม่ชอบพวกเรา”

เซียวหลานไม่ได้คิดมาก “เพราะแม่ไม่ได้รับความโปรดปราน ทำให้ฝ่าบาทไม่ชอบพวกเจ้าไปด้วย”

หลินเพยลู่ถามต่อ “ท่านแม่ดังามเช่นนี้ งามยิ่งกว่าพระนาง จิ้งผิน ทำไมเสด็จพ่อถึงไม่ชอบท่าน”

เซียวหลานชะงักครู่หนึ่ง สีหน้าเลื่อนลอยคล้ายหวนรำลึก ความหลัง นางไม่ได้สังเกตว่าบุตรสาวกำลังชักไข่ คิดเพียงว่าคตินี้ บุตรสาวตกใจจึงรู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรมอย่างยิ่ง ผ่านไปครู่หนึ่ง จึงตอบเสียงต่ำ “เรื่องเหล่านี้เดิมก็ไม่ควรบอกเจ้า แต่ว่า...วันนี้ เป็นเช่นนี้แล้ว ก็ไม่มีอะไรให้ต้องปิดบัง ก่อนแม่เข้าวังปีนั้น เดิมหัวใจ

มีเจ้าของ หลังเข้าวังก็หมดหนทางจะเสแสร้งต่อหน้าเสด็จพ่อเจ้า อีกทั้งยังมักจะป่วย ฝ่าบาทไม่ชอบที่แม่หญิงเซียวไม่น่าสนใจ จึงเริ่มไม่มาตำหนักหมิงเยว่ หลังจากนั้น...”

หลังจากนั้นก็ให้กำเนิดหลินจางหยวน เดิมอาศัยเรื่องนี้ก็ได้รับการเลื่อนขั้นจากซูหนี่ว³ เป็นก๊วยเหริน แต่เมื่อบุตรชายเติบโต ความผิดปกติก็ค่อยๆ ปรากฏ ฮ่องเต๋ไม่อาจยอมรับได้ว่าโอรสสวรรค์ ร่างมั่งกรเช่นตนกลับมีบุตรสมองทึบ จึงไม่เพียงแต่รังเกียจ ซ้ำยังโทษเซียวหลานอีกด้วย

ก่อนหน้านี้แม่เซียวหลานมิได้รับความโปรดปราน แต่ฮ่องเต๋ก็ชอบไปหน้าดงนาง บางครั้งยังมาตำหนักหมิงเยว่บ้าง วันคืนก็ไม่ลำบากอย่างเช่นตอนนี้

ทว่าหลังจากนั้นเซียวหลานก็สูญเสียความโปรดปรานจนหมดสิ้น ฮ่องเต๋ปรารถนาให้ตนไม่มีบุตรคนนี้ จึงหลบให้พ้นสายตา ลืมเลือนการมีตัวตนของแม่ลูกคู่นี้ไปอย่างสิ้นเชิง

ยามนั้นเซียวหลานตั้งครรภ์องค์หญิงห้าแล้ว ยามคลอดบุตร หมอหลวงกราบทูลฮ่องเต๋ ฮ่องเต๋ไม่แม้แต่จะอยากมองสักผาดเดียว บุตรชายสมองทึบ บุตรสาวก็คงจะไม่ต่างกัน เสื่อมเสียเกียรติยศราชวงศ์

เซียวหลานสูญเสียความโปรดปราน และเพราะว่าบุตรสมองทึบ กลายเป็นเรื่องตลกในวังหลัง แม้แต่สกุลเซียวตระกูลฝั่งมารดายังละทิ้งนาง

พวกเขาส่งนางเข้าวังเดิมก็เพื่อปูทางสู่อนาคต บัดนี้เส้นทางนั้น

³ คำเรียกสตรีซึ่งผ่านการคัดเลือกสาวงามเข้าวัง

ถูกตัดขาดอย่างสิ้นเชิงแล้ว จึงเพียงส่งจดหมายมาบอกนางว่าในเมื่อเรื่องมาถึงขั้นนี้ ก็อย่าได้ก่อเรื่องอันใดที่จะส่งผลกระทบมาถึงวงศ์ตระกูลมารดาอีกเป็นอันขาด

ตั้งแต่นั้นมานางจึงใช้ชีวิตด้วยความระมัดระวังเช่นนี้ เพราะต่อให้ตระกูลฝั่งมารดาจะละทิ้งนางไปแล้ว แต่นางก็ยังต้องคำนึงถึงบิดามารดาด้วย

คืนนี้เขี้ยวหลานตกใจไม่น้อย แรกเริ่มยังตอบคำถามหลินเพยลู่ต่อมาก็เริ่มเปลี่ยนเป็นหวนรำลึกความทรงจำของตนเอง หลายปีมานี้นางใช้ชีวิตในวังด้วยความยากลำบาก ไหนเลยจะไม่น้อยเนื้อต่ำใจเพียงแต่ अबจนหนทางจึงต้องทนไปก็เท่านั้น

หลินเพยลู่ฟังเรื่องในอดีตเหล่านี้จบอย่างสงบ ภายในใจไร้ระลอกคลื่นใดๆ กระทั่งยังอยากผิวปากเล็กน้อย

ระดับความยากของดันเจี้ยนนี้สูงกว่าที่นางคิดไว้ ดูท่าแล้วก่อนที่จะฆ่าบอสยังต้องโจมตี NPC⁴ หลายตัว เอามาเพิ่มบัฟ⁵ รักษาชีวิต

ตามที่ทราบกันดี NPC ที่ใหญ่ที่สุดในพระราชวังก็คือฮ่องเต้ ดูจากสถานการณ์ตอนนี้ โจมตีฮ่องเต้ยากไปสักหน่อย เช่นนั้นก็ถอยแล้วเลือกสิ่งที่ยิงลงมา โจมตีบุตรของฮ่องเต้ก่อนแล้วกัน

หลินจวนหย่วนอยู่ในลำดับที่หก แปลว่าก่อนหน้านี้เขา นางยังมีพี่ชายอีกหลายคนใช้หรือไม่

⁴ Non-Player Character หมายถึง ตัวละครใดๆ ที่ไม่ได้ถูกควบคุมโดยผู้เล่น แต่ถูกควบคุมผ่านปัญญาประดิษฐ์ในเกมเพื่อเล่นตามบทบาท

⁵ Buff หมายถึง การใช้ทักษะเพื่อเพิ่มความสามารถของตัวละครให้มั่งคั่งขึ้น

ไม่รู้เหมือนกันว่าพี่ชายต่างมารดาหลายคนนี้น่าตาดีหรือไม่
อ้อ นี่ไม่ใช่เรื่องสำคัญ
เรื่องสำคัญก็คือก่อนโจมตี NPC นางต้องฆ่าสัตว์ประหลาดก่อน
สัตว์ประหลาดก็คือสปีไจเฮอร์น

ดออยา

‘หลินเฟยลู่’ หญิงสาวเจ้ามารยาดีได้ฉายาว่าเซียว
ถูกรรรมตามสนองจนประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตในวัย 27 ปี
วินาทีสุดท้ายก่อนลาโลก เธอปฏิญาณว่าชาติหน้าจะเป็นคนดี
ล้มตาอีกครั้งกลับมาอยู่ในร่างองค์หญิงน้อยแสนอาภัพ กินไม่อิ่มห่มไม่อุ่น
มีพี่ชายก็สมอบกับ มีมารดาที่อ่อนแอ แต่ทั้งสอรวกนางสุดหัวใจ
หลินเฟยลู่คิดอยากจะเป็นคนดี แต่อยู่ในวังหลวงเช่นนี้ไม่ว่าใครก็พร้อมจะรุมรังแก
ใครจะเป็นคนดีก็เชิญเป็นไป นางต้องปกป้องคนทั้งตำหนักให้พ้นภัยก่อน
วังหลวงแห่งนี้ต้องสะเทือน เซียวตัวแม่มาเยือนแล้ว!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8061-3

9 786161 880613

Trigger warning ⚠

- มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรุนแรง